

Epitaf

Ivanu Veselu.

Nad grobom Tvojim burja brije,
a v njem miruje vsak vihar . . .
In — čuj iz njega melodije —
to Davidovih strun je vdar!
In ž njimi glas svoj večno nov
družita Púškin, Lermontov;
iz groba hladnih, tajnih tmin
Tvoj trajni tí slavé spomin.

S. Gregorčič.

Svet nocoj so mi nebesa . . .

Dekle, dekle, te oči — kje si jih dobila? »Bog nebeški jih je dal — nisem ga prosila.«	Dekle, dekle, ta tvoj stas — kje si ga dobila? »Bog nebeški ga je dal — nisem ga prosila.«
---	---

Svet nocoj so mi nebesa,
dekle, ti pa v njih si bog:
daj v oči mi zreti svoje —
tiho vse je naokrog!

B. Baebler.

In zadnjikrat . . .

Sani drčijo skozi vas — v njih ženin in nevesta: nevesta — moja ljubica, oj, ljubica nezvesta.	A jaz sem danes gladki sneg: prevrnil sem sani — v objemu mojem ljubica nekdanja mi sloni.
---	---

In zadnjikrat strastnó, strastnó
v objemu jo držim,
ljubezni vroče same, ah,
umiram -- se topim . . .

B. Baebler.